

POČTAJ BÓH

ČASOPIS EVANGELSKÍCH SERBŮ

5. číslo

Budyšin, apryl 1951

Lětnik 1

Bibliske rozpominanje ze Sćenja swj. Jana 10, 12-16

„Ja sym tón dobry pastyr. Tón dobry pastyr wostaji swoje žiwjenje za wowcy. Najaty pak, a kiž pastyr njeje, a tež wowcy jeho njejsu, hdyž widzi, zo wjelk dze, wopuści wón wowcy a čeknje, a wjelk spopada a rozproši wowcy.

Najaty pak čeknje; přetož wón je najaty a njerodži wo wowcy. Ja sym tón dobry pastyr, a znaju swoje wowcy a wone mje znaju.

Kaž mje Wótc znaje, a tež ja znaju Wótc, a wostaju swoje žiwjenje za wowcy.

A ja mam hišće druge wowcy, te njejsu z teje wowčernje. A te same dyrbjú ja tež přiwjesć, a wone budžeja mój hlós slyšeć, a budže jedre stadlo a jedyn pastyr.“ —

Wšelakore su wobraz. kotrež wo Zbožniku mamy. Wěš pak, kak su sej přeni křescenjo w Romje Zbožnika předstaji'i? Nic tak, kaž my jeho džensa zwjetša widžimy, mjenuje jako toho křižowaneho. — Ně, najstarši wobraz Chrystusowy pokaza nam jeho jako pastyrja z jejnjatkom na ramjenjach. Podobne wobrazy mamy tež hišće džensa a w někotrym kěrļušú spěwamy wo Jezusu, kiž chce nam z dobrým pastyrjom być.

Powolanje pastyrja je prastare. Jakub paseše Labanowe stadla. Wón mješe sam pozdžišo svojich synow za pastyrjow svojich stadlow. Štóż pak njemóžeše sam swoje stadla nasé abo wot přečelow pasé dać, dyrbješe sej pastyrjow najeć. Rozdžěl mjez wopravdžitymi pastyrjemi a tajkimi najatymi bře přeco wulki. Přetož čí jedni džělaja po powolanju swoje wutroby, tamni pak jenož mzdy dla. Jedni staraja so za

swoje wowcy, tamni mys'a jenož na swój dobytk.

„Ja sym tón dobry pastyr“, praji naš Knjez. „Ja znaju svoje wowcy a woni mje znaju.“ Haj, wón nas wšitkich znaje. Wón znaje tebe a mje. Jako dobry pastyr wón kóžde skočatko swojeho stadla znaje, kaž mać kóžde svojich džěci znaje. Haj, wón poznawa nas dospolnje. Wón wě, kajki čłowjek je; jeho njemóže nchtó mylić. Wón njehlada jenož do woblíča, a'e wón hlada tež do wutroby, wón znaje naše mys'e, wón znaje křiwe a čmowe puće našeho žiwjenja. Wón znaje pak tež naše nuzy, starosće a spytowanja, wón znaje naše potajne sylzy a njeměrne hodžiny. Hdyž tež ludžo wo tebi ničo njewědža, wón će znaje; hdyž tež ludžo tebe njedorozumja, wón će rozumí; hdyž ludžo tebe wopušća, wón će njewopušći. Přetož wón je twój dobry pastyr.

Znaješ pak ty jeho? Přetož to njedosaha, zo jeho po rozumje znaješ. Ně, z wutrobu dyrbiš jeho spóznać. Jeho woćko z njesprócliwěj lubosće na tebe hlada. pytajo twoju dušu. Wón jenož zamóže twoju njeměrnú wutrobu změrować a twoju dušu spokojić. Sy tyto hižo pytnyl? H'aj, jako tajki dobry pastyr steji wón džensa před tobu. Jeho wobraz hlada přeco z ewangelija na tebe. Čitaj a hlada! Potom spóznaješ, kajki wulki měr do twojeje wutroby začehnje.

Wón chce tebe wodzić — chceš za nim chodzić? Dobry pastyr dze přeco prjedy stadla. Wón wjedze nas po prawym puću a njehoni swoje stadla do njewěsteho. Štóż na swoje žiwjenje chutnje wróćo hlada, dyrbi spóznać, zo jeho ruka

nas wodzi. Spóznajemy to a přeco zaso, zo naše žiwjenje njeje plečizna wšelakich přepadow, ale derje přemysleny rjad mnohich podawkow, wězo z někotrymi zmylkami wot nas zawinowaty, ale tola skutk teho Knjeza. Wón wodzi tebe — džeš ty za nim? Tež dobry čłowjek druhdy njewě, kak ma so rozsudzić, po kajkim puću ma hić. Derje tomu, kiž so wjednistwu toho Knjeza dowěri. Nichtó njeje zadwělował a zahynl, kiž je so wot Jezusa wodzić dał a wje'e pak tajkich je, kiž mjenjachu, zo smědža Bože puće wopušćić a su so potom zhubili w zadwělowanju.

Naš Knjez tebe wodzi w chutnych časach a přez čěmne doły a čěmnych dołow je dosé w našim žiwjenju. Někotryžkuli mjez čitarrjemi ma so snano nětko runje na tajkim puću bědžić. Mamy druhdy časy, hdyž so wokolo nas tak začěmni, zo njebjo wyše nas wjace njewidžimy. Derje pak nam, hdyž dobrego pastyrja za wjednika mamy! Derje nam, kiž směmy so potom džeržeć za ruku toho, kiž je hač dotal kóždeho zdžeržał, kiž je so jemu poručil. — Wón wodzi tebe — chceš za nim chodzić?

Wón so woprjuje za tebe — džakuješ so jemu? „Do' ry pastyr wostaji swoje žiwjenje za swoje wowcy.“ Jezus je swoje žiwjenje za nas wostajil. Wón by móhl w tamnej nocy w Gethsemanje swojemu čěžkemu pućej božemje prajić a wšemu horju wučeknyć. Wón pak to činił njeje. Wón je so dał do rukow přeradnika a z tym so woprował za svojich. Smy da jemu tež džakowni?

„Ja mam hišće druge wowcy. Te njejsu z teje wowčernje. Ale te same dyrbjú ja tež přiwjesć, a wone budžeja mój hlós slyšeć, a

budže jedne stadlo a jedyn pastyr." **Dobry pastyr wola tych, kiž hišće zdaloka steja, kiž jeho hlós hišće slyšeli njesu, kiž hišće za ni mchodžili njesu a my?** —

Dyrbimy pomhać tych ludži wolać, z kotrymiž so Božej woli zetkujemy. Wšitev dyrbimy sami pastyrjo druhich być. Njesměmy so z tym spokojić, jenož někajke zwonkowe nadawki přećiwo druhim ludžom wukonjeć; ně, my mamy tež zamołwitosć za duše a wutroby.

Nam je młodžina připoručena. Wodźmy tohodla swoje džěci k tomu, po'a kotrehož su najlěpje schowane. Něhdy dyrbja nas tola wopušćić, ale hdyž wěmy, zo naše džěci wotewrjene wuši a wotewrjenu wutrobu za hlós dobrego pastyrja maju a zo za nim chodža, potom směmy spokojeni być, potom žaneho stracha njeje, zo na wopačny puć so zabłudža. Dowjedzemy je ktomu, kotrehož kōžda duša trjeba, bjez kotrehož pak kōždy zawutli, so skazy a so zhubi.

Znajemy-li dobrego pastyrja, mamy tež wulku zamołwitosć. Dyrbimy swědčić wo tym, štož smy wot Knjeza dostali, zo bychy tež čí, kiž hišće zdaloka steja, jeho hlós slyšeli.

Jezus je twój dobry pastyr. Znaješ ty jeho?

Wón wodži tebjě. Chceš za nim chodzić? Wón je so za tebjě woprowai. Sy so icmu tež džakował?

Wón je tebjě wolał. Wolaš a wabiš tež ty druhich za njeho?

A. M.

Jutrowna powěsć njeje morwa wučba, ale je pomoc za žiwjenje!

Hluboko zrudženy wo nahlej smjerći swojeho jeničkeho syna džěše nan radu a pokoj pytajo k wučćenemu profesorej a so jeho prašeše: „Knježe, móžeće mi z wěstosću prajić, hač mój syn we wěčnosti dale žiwy budže abo hač je na wěčne nimo z nim?“ — „Móžu wam jenož tole prajić“, wučeny wotmołwi, „zo snano w položcy tutech knihow, kiž tam widziće, steji, zo je žiwjenje po smjerći na někajke wašnje drje móžne. Zamje'ćeć pak njesměm, zo so to w druhej položcy mojih knihow raznje wotpokazuje, zo wěčne žiwjenje je. Wjace wam bohužel prajić njemóžu.“ Muž džěše, wědzěše runje tak wjele kaž prjedy a niebě ani kusk troštwany! — Čohod'a pak bě k tamnemu profesorej, zastupnikej wědomosće šol? Wša wědomosć w česćach! Ju trjebamy na tutej zemi jara nuznje! Wo njebjeskich, wěčnych wěcach pak nam ničo njepraji a dale njepomha. Wjele lěpje by bylo, by-li tamny muž po radu šol k wěrjacemu křesćanej, kiž w žiwěj wěrje do swojeho stanjeneho Zbōžnika Jezom Chrysta steji! Tón móžeše jemu woprawdže pomhać!

Młodej žonje bě w žalostnej poslednej wójnje muž padyn! Kelko běše tola tehdom samsny zrudny wosud nazhoniło. Kelko běše po'a nas fararjow, a kak čězko bě druhdy, prawe słowo trošta namakać. Ja ju w duchu hišće před sobu widžu, tamnu mlodu, mału žonu ze susodneje wsy. Wona chcyše zaso woteńć, so pak wობroči a woprašaja: „Knjez fararjo, móžeće mi z wěstosću prajić, hač jónu swojeho muža zaso widžu?“ **Kak wjesoły tehdom běch — při wšej zrudobje —, zo móžach jej jutrownu powěsć wobswědčec a do wutroby připowědać: „Chry-**

stus je žiwy, a my — a runje tak wy a waš muž, budžemy tež žiwi!“ Ja čujach, zo bō'e troštowana džěše hač bě přišla, a chwalach swojeho Knjeza, kiž je nam ze svojim dobywarskim stawanjom z rowa tajku nadžiju da!

Tajke pak njetrjeba jenož farar prajić. Ze žiwěj jutrownej wěru bě so tehdom jednorej wosadneje peradžilo zadžěwać, zo sebi susodžina žiwjenje wza. Tež tuta bě njezbožowna wójnska wudowa. Ze samomordarstwom chcyše swoje žiwjenje, kiž so njezda jej wjace hōdne być, skōnčić. Susodžina pak jej praješe: „Tv chceš tola we wěčnosti z twójim mužom hromadže žiwa być?“ — „Haj!“ —

„A ty sej myslíš, zo wón jónu zbōžny budže! Spomń jenož na jeho dobre počinki, na jeho pobožnosć a tak dale!“ — „Na kōždy pad sebi to myslu! — „Ale hdyž ty nětkle sama ruku na so zložíš, přestupíš 5. kaznju a přińdžeš do hele! A z twójim mužom na wěčne hromadže być njemóžeš!“ A tuto słowo, z wěry prajene, pomhaše. Sej njeje žiwjenje wzała, kaž to poprawom chcyše! Tak widziš, zo jutrowna powěsć njeje jenož stara, morwa, cyrkwinska wučba, ale woprawdžita pomoc za časne a wěčne žiwjenje. Štož ty trjeba, ničo da'e njeje hač žiwa wěra do žiweho Knjeza. L.

Serbja — Češa — Šwicarjo — Němcy

„Bože kralestwo njesteji na słowach ale na mocy.“ 1. Kor. 4, 20.

Jednory krawski mištr Theodor Lortscher w Šwicy sće do Bukec a předewšěm do Njeswačidla pakety z darami lubosće. W Njeswačidlskej wosadže je so w poslednimaj lětomaj wjace centnarjow trjebanych šatow, črijow, wotmjanych wěcow, ale tež cokora, tuka, šokolady rozdžěliło na němckich čeknjencow. Wšitke te'e wěcy naprošuje sej naš luby ewangelski přećel w Šwicy, zo by je móhl potřebnym dale podawać.

A'e kak je wón w Šwicy zhonił mjeni serbskeju wosadow? Přez přeće'a Serbow, knjeza seniora Lanštjaka w Praze. Česka je zwjetša katolska, a'e po ličbje s'aba ewangelska diaspora w Českej je horliwa w swojej wěrje a so lubje stara wo ewangelskich Serbow. Tu su sej ewangelscy Serbja, ewangelscy Češa a ewangelscy Šwicarjo ruku zawda'i, zo bychy chudym Němcam pomhali.

Ze svojim dobrým serbskim mjenom smy Němcam pomhać móhli.

To je swójba křesćanskich cyrkwjow. Njewidzomne čělo Chrystusowe! Hdyž jedyn staw čerpi, maju wšitke zrudobu. W.

„Pomhaj Bōh“

Haj, „Pomhaj Bōh“, tak tebjě lubje witam, hdyž nětko zaso k tebi přichadžam. A što ja chcu? — Chcu tebjě wobzbožić

a twuju prōzdnu hodžinku čí wupjelnić.

A moje słowčka tebi wjele powědaja,

štož tebjě spokoja a tebjě zwjesela.

Chcu pokazać, na kajkim puću ty maš híc

a kak na susoda maš kedžbu měć. Hlej, tak chcu ja, lopjenko čěničke

być twjerdy móst do njebjes za tebjě. Lc.

Zapokazanje fararja Palerja w Husce

Ważny, wjesoly dzień bě nje-džela Laetare, 4. nalětnika 1951, za Husčansku wosadu: Jejny nowy dušowpastyr, farar Jan Paler, so swjatočnje do swojeho zastojnstwa zapokaza. A wosebje wulce so zradowachu serbscy wosadnici — a jich je hišće dosć —, zo w nim zaso dobrego, swěrneho serbskeho duchowneho dóstachu. Jako bě so njezapomnity farar Jan Jurij Handrik 1926 na wuslužbu podať, sebi někotry mysleše: To bě drje posledni serbski dušowpastyr! A woprawdže so w Husce 23 lět do toho jenož druhdy serbsce přédowaše. To je nětko zaso hinak! Hižom wot septembra zańdženeho lěta f. Paler tam kuje. A'e nětkle hakle na tutym zymnym, sněhojnym dnju so swjatočna Boža klužba z jeho zapokazanjom wotmě. Naš serbski superintendent Mjerwa jeho do jeho noweho zastojnstwa zawjedže, wukładowajo 2. Chron. 6, 40: „Nětk, nětk, mój Božo, twojej woči wotewrjenej stej a twojej wuši njeh kedźbujetej na modlitwu na tym swěće“. Nowemu fararjej z lubosću a z chutnosću jeho měšniske winowatosće před dušu staješe, jeho wosebje napominajo k swěrnemu modlenju a dobroprošenju. Kak rjane bě tola, zo nowy cyrkwinski zakon zmóžni, serbskeho fararja w hižom chětro přeněmčenej wosadze w jeho maćeršćinje zapokazać. Tež superintendent Busch noweho duchowneho w mjenje cyrkwinskeho wokrjesa powita a to z hronom njedžele Laetare: „Wjeselće so z Jeruzalemom a zraduće so na nim wšitcy, kotřiž jo lubujete!“ Wyši cyrkwinski rada Domaš přepoda w mjenje cyrkwinskeho zarjada přistajenske wopismo a kóždy z přítomnych duchownych — superintendent na wotp. Berg jako stary přećel Palerjec swójby, duchowny Krječmar z Budyšina jako tón, kiž bě při prózdnosći farskeho městna swěru a porjadnje wupomhał, farar Lazer-Hodžij-ski jako zastojnski susod a přećel — lubeho młodeho bratra z bibli-skim słowom žohnowanja postrowi. Při čitanju jeho žiwjenjeběha zhonichmy, zo f. Paler je so narodził w Tróch Zonach pola Łaza, zo je studował w Lipsku a we Wrótslawje, zo bě hižom krótki čas w léće 1936 w sakskej cyrkwinskej službje, tak někotre mě-sacy w Hodžiju, doniž njebě teh-

domniše fašistiske cyrkwinske knjejestwo młodeho, znuziteho wikara wuznajerskeje cyrkwe zaso do Pruskeje posłaťo, hdžež běše na posledku z fararjom we Wrótslawju. We wójnje bě tež wot spočatka sem a wot 1945 hač 1950 dyrbyeše we wójnскеj jatbje přebywać. Bóh pak bě jemu hnadny a da jeho so čorny kitl hórnik a zaso wuslec a za to so woblec měšniske drastu ewangelskeho přédarja. Ženjeny je z Martu rodž. Lukašec, kiž tež z Łazowskeje wosady wuchadza. Jedyn syn — nětk

11 lět stary — so jimaj wobradzi. Nowy farar přédowaše wo předpisanym teksće z 5. knih. Mójz. 8, 2—3. Wón wobswědči krasnosć stroweho dowěrjenja na Boha a kruteje wěry do Jezom Chrysta a postrowi tež serbskich wosadnych z krótkimi — zymy dla, kemše trajachu w zymnej cyrkwi tak a tak 2¼ hodžiny! —, ale jadriwymi słowami w jich maćeršćinje. Njeh Bóh dawa jemu za dom, zastojnstwo a wosadu hnadu, móc a radosć! To jemu tež přeje „Pomhaj Bóh“!

L.

Jan Kilian, japoštoľ a rewolucionar

(Skónčenje.)

Swoje kěrlušy Jan Kilian njeje hromadził. W knižce „Spěwarske wjesele“ je jenož 28. Druhe steja w časopisu „Zernička“ abo w „Zionskich hłosach“ abo jako přédawk w jeho druhich spisach. — Přez 300 mjeńšich a wjetšich spěwow steji w jeho wudawku „Złoteho Šackašćika Bogackeho“ z lěta 1847. Běše to něhdy jara lubowana a natwarjaca a moderska kniha našich wótcow, kotraž je so 1737, 1767, 1796 a 1816 wudała. — W knize podawa so za kóždy dzeń słowo z biblije, krótko wukładowanje z modlitwu a mjeńši abo dlěši spěw. — Kilian je tekst porjedzał a wšitke spěwy přebasnił, tak zo móže, kaž to sam w zawodže praji, přeložk skoro nowy rekać. — Sym tak zbožowny, zo jeho přeložk wobsedžu, ale wobsedžu tež starši wudawk „Šackašćika“ z lěta 1796, kotryž je něhdy moja prawowka w Kumšicach swěru čitała, kaž to z kóždeje strony pytnu. — Nětko ju čitam kóždy wječor ja. — Jako byštej mi mojej serbskej wowce přez rámjo hladalej! Čitam najprjedy starši Leskowy přeložk a potom Kilianowy. Mje to wozbožuje! Snano to někotrehožku'i pohnuje, doma w čaporni za starej knize pytać! Wobdžiwam Kilianowu krasnu serbsku řeč a jeho spěwy! — Někotre su cyle samostatne! W nich a w cylej knize je tajka čopla, wokřewjaca pobožnosć. — Kniha, w kotrejž naši Serbjja něhdy wšědnje čitachu — na př. tež kuhler Sykora před 100 lětami w Malešecach — nije so wjace nakładowala, je so zhubila ze serbskich swójbow nic k jich zbožu. Kniha je so wucišćata přez „Bibliski pućnik“, kotryž „Ewan-

gelske knihowe towarstwo“ wot lěta 1863 sem po přiřadže „Ochránowskich hesłow“ wudawaše, drje po přeću K. B. Konika. — Tež Bibliski pućnik je drje hižo dawno wusnył. Bjez dwě'a wobsedži naš ewangelski serbski lud w Kilianowych kěrlušach drohi poklad a žórlo duchowneho wobnowjenja! — Tohodla je zwjeselace, zo je so do poslednjeho wudawka ewangelskich spěwarskich přijało docyła 27 jeho kěrlušow, mjez tym zo steji w staršich spěwarskich jenož 19. — Hišće so Kilianowe kěrlušy spěwaja, mam nadžiju, zo žadanje za nimi rosće. Ale kak steji z jeho spisami? — Kilian je sebi přiswojił wuběrnú teologisku zdžělanosć a najdokładnišo so zaběraše z Lutherowymi džěťami. Jeho nabožne zbudženje sta so přez to, zo so jemu Lutherstwo wotkry, žro jeho wěry, — wučba wo prawočinjenju a wo swobodze křesćana. — Hačrunjež běše z cylej wutrobu Serb, wón to'a njezastupi do Lipsčanskeho serbskeho přédarskeho towarstwa, a'e wobchadžeše z žrjódku nabožnje zbudženych a podobnje myslacych studentow, do kotrejež tež slušeštaj Franc Delizsch a Ferd. Walther. — Tući so wšědnje mjez sobu spěchowachu w nabožnym póznaću a swjatosćenju. Najwobšěrniše z jeho literarnych džěłow je jeho přeložk Symbolskich knihow ewangelskeje lutherskeje cyrkwe z lěta 1854. — To běše tež řečny skutk! Ale što tutu knihu džensa hišće čita? — Tehdy pak sobustawy ewangelskich serbskich towarstwow w Rachlowje, Poršicach, Njeswačdle, Džiwoćicach knihu čitachu staw po stawje, wo wobsahu diskutowachu, a wo diskusiji pisachu

nadobne serbske protokole. Zachowale su so protokole Rach'low-skeho serbskeho towarstwa, krasne spisane. — Kilian přeloži wjacore spisy Frankobrodskeho seniora Jana Filipa Freseniusa † 1761, kotremuž so čuješe dušinsce přibuzny. Wulki němski basnik Goethe, kiž je Freseniusa po wosobje znał, mjenuje jeho swjateho. — Něšto tež Jan Kilian přeložowaše ze spisow Barlinskeho probsta Porsta † 1728 a Hamburskeho seniora Jana Jakuba Rambacha † 1818. Wřitcy tfo so horjachu za Lutherstwo z pietetskim duchom miłosće a čłowječnosti. Tajki běše tež Jan Kilian. Jako tajki so zjewi w svojim najwažnišim džěle, w reformaciskim přédowanju z lěta 1845, kotrež je sam do němskeje rěče přeložil a wudał pod napisom: Die notwendige Vorsicht lutherischer Christen bei jetziger Glaubensverwirrung. Ein ernstes Wort an das evangelische Volk in wendischer Sprache herausgegeben von Joh. Kilian. Deutsche Uebersetzung. — Štó džensa hišće tute přédowanje znaje a što je čita? — Měnju, zo je čas k tomu přišol! Jan Kilian je z předběharrjom džensa dobywaceje dialektiskeje teologije. — Widžiće, kak so w svojim přeložku wuznaje jako Serb? — Tute přédowanje dóst. blyšćatu kritiku. Najwuznamniši sakski předar a teologa, superintendent Rudelbach we Hluchowje, rodženy z Danskeje, sam muž profeciskeje raza, wo přédowanju pisaše, zo je to w kóždym nastupanju wustojne džělc, kajkichž je jara malo, zo je dokladne, plóдне, do žiwjenja sahace, so horjace z ewange'skim duchom, zo je bohate na jadriwych myslach a raznych posudženjach. — „Wjace tajkich fararjow, kajkiž je Kilian, a lěpje by bórzy bylo z ewangel'skim křesćanstwom.“ — Hišće druge wulce wažne džělc je Kilian spisał a w nim swoje nah'ady wo wzajomnosći mjez-cyrkwju a statom rozestajał. Měješe wuńc pod titu'om „Swět (stat), njebjeske kralestwo a cyrkej.“ Njeběše mi dotal móžno rukopis wuslědźić. — Hewak su so zachowale někotre rukopisy we Wukrančičanskim a Mačićnym archiwje; nastawk w pokuće, w kotrymž sebi wosobinsku pokutu žada, dvě serbskej přédowanju, naćisk k nastawkej

„Přećiwo měšenju cyrkwy ze swětom a přećiwo měšenju swětnych wyšnosćow do cyrkwynych naležnosćow“, někotre němske nastawki a pěsnje z jeho gimnazialneho časa; teologiski nastawk w Zellerowym měsačniku 1844. — Mačićny archiw wobchowaše jeho wobšěrnny zběrku serbskich rostlinskih a zwěrjećnych mjenow, kotruž je Pfuhl w dodawku k swojemu słownikej wužiwał. — Do Imišowje „Zernički“ je Kilian podał někotre mjeńše a zwjetša nabožno-zabawne nastawki a rjane kěrłuše. — W swojej listarni jeho Imiš přeco zaso wo kěrłuše prosy. —

Jan Kilian, japoštoł a rewolucionar! — Tak směmy jeho mjenować. Za natwar džensnišeho cyrkwinskeho žiwjenja, serbskeho cyrkwinskeho wokrjesa by wón był z prawym pomocnikom. Štož sym tu podał, je jenož naćisk wjetšeho wědomostneho džěla, kiž smy tutomu wurjadnemu wulke-mu Serbej dolžni. —

Jeho powaha ma něšto wulce jimaceho. Wón běše muž bjez wšeho kompromisa. W nim běše njeskónčna lubosć, žerawy woheń, swjaty njeměr. Wón wojowaše za čłowjeske prawa. —

Najzbožowniši so — kaž to w naspomnjenym krasnym lisće na Harlesa pisa — čuješe w pobožnych serbskich chěžkach.

Cyle spodziwnje so jeho powaha wuskutkowaše na druhich. — Hdyž běše naš wulki wótcinc Jan Arnošt Smoler 1844 připadnje we Wrótslawje so z nim zeznał, sydny so wječor tuteho dnja za blido a sipsa swojemu nanej zahorjeny list: „Naša radosć je wulka, hdyž móžemy z tajkim horliwym Serbom wo naležnosćach Serbowstwa rěčeć. To je móhł rjec tajke wokřewjenje, kaž hdyž traš Knjez miły dešćik na wuhorjenu rolu pósćeje.“

Ota Wićaz.

Serbski cyrkwinski dzeń 1951

njedzeli, 3. junija w Klukšu.

„Dajće słowu Chrystusowemu mjez wami bohaće bydlic we wšej mudrosći, rozwuće a napominajće so sami z psalmami a z chwalobnymi kěrłušemi luboznje spěwajo Knjezej w swojej wutrobje.“ (Kol. 3, 16.)

Po tutym słowje japoštoła Pawoła chcemy na cyrkwiskim dnju Bohu Knjezej chwalobne kěrłuše spěwać — w swojej lubej serbskej rěči.

Bohu Knjezej chcemy so wuznać;

Chrystusowe słowo njech mójnje k nam rěči — w našej lubej serbskej rěči.

Naš lětuši serbski cyrkwinski dzeń budže

njedže'u, 3. junija, w Klukšu.

Dopoldnja w 9.30 hodž. budže swjedženska Boža služba. Přédować budže farar Lazer-Hodžijski.

Popoldnju w 2 hodž. budže ludowa zhromadžizna z misioniskim razom. Přédować budže prof. dr. Ota Wićaz wo serbskim fararju Janu Kilianu.

Serbscy fararjo pak a serbscy cyrkwinsky zastupnicy zeńdu so ze zastupnikami cyrkwinskih

wyšnosćow hižo sobotu popoldnju w 2 hodž. na přédnoški a wuradžowanja.

Z dušepastyrskoho ludowego lista

Dorosćeni ludžo husto praja, zo so nješto tak na hody wjeselić njemóže kaž džěci. Ja sebi myslu, zo je husto nawopak: džěci njemóžeja so tak na hodžoch wjeselić kaž wulcy, dokelž tamne swój mys'a wšitke tak kaž tamna Hana: „Maći, ty njetrjebaš hakle lubeho Zbóžnika prosyć, zo mje poslušnu čini, ja móžu hižom postuchać, hdyž chcu!“ Starši čłowjek čuje, zo tomu tak njeje. Spytaj jenož, wósom dnjow ke kóždemu přećeľny być, nikomu dać začuwać twoje wašnja. přeco ze wšěm při wěrnosći wostać, so ženje zaběrać z nječistymi myslemi, ženje njesćerp'iwy być — a spóznaješ: Ja njemóžu. Jenož jedyn je, kiž mje móže wumóc a wuswobodzić: Jezus sam! (H. Geller.)

Čert je čorny, smjerć je běla;
Wón chce duše, wona čěla.